

Vojtina legújabb levele

*Elég a szédelgő szavakból!
Az életet, a nyersét!
Telt almában egy asszony fogsora,
míg jót harapva herseg;*

*a gyalu, a szijács-sörényes,
ha görcsök közt jajongva
gyantaillatú tükörkölykeit
a napvilágra hozza;*

*a faldosó fűrész a csontban,
amint leamputálja
a gennyes kórt a végtaggal együtt;
falábak hálatánca;*

*az esztergált acél kígyója,
mely karra tekeredve
sziszeg szelíden, hogy akit
szerelmes munka eljegyez,
szajha szó meg ne ejtse;*

*a metszőolló csattogása,
a szemzőkés szökése,
— termékenyebb csonk, buzgó forradás,
a több gyümölcs reménye —;*

*az erdei fák durrogása,
ha hullatják az aljuk,
hogy magasabbról ériék a napot
(a csúcsra mennyi gally jut?),*

*s a boldogság is, önmagadban:
rád-tör, ha nem kerested,
s ha űzöd folyvást — nem találhatod;*

hát így írd azt a verset!

Utóirat:

*Költészetet a köznapokba, de
köznapjaink költészetét!
Ha elkápráztat s kirekeszt magából
— érdektelen a szép!*

Mindenkori tegnapjaink

*Nincs távolibb a tegnapunknál,
nincs tagadnivalóbb.
Tüntetően, közös gödörbe lökjük,
ami volt,*

*hogy holnapután fősvény-kapzsin
kaparnánk már elő —
de arctalanná rágott mindent rég a
temető.*

*Mindenkori tegnapjainkból
— a Törvény hitele!
Teljesebb attól is, ha megtagadnánk
eleve;*

*ócska csel, aminek mindenki
— bár ismeri — bedől:
ha elkerülöd jobbra — rád röhög majd
balfelől;*

*ördöglakat, mit te csinálsz, de
nyitját elfeleded;
előre látott, elkerülhetetlen
baleset;*

*nyeletlen bicska penge nélkül,
mégis szívedbe szúr;
fáklyavivő vak, mögötte morajló
nép vonul.*

*Királyunk ő, de számkivetjük.
Neki lesz igaza!
Válasza: városalapító-rendítő
hahota,*

*dölyffel, dühvel — mind őt szolgáljuk,
míg nem hajtunk fejet,
s ha behódolunk — arca sem ráng; ő ránk
ügyet se vet!*

Fejek a Rilán

Binjo Ivanovnak,
aki a Rila partján született

Ősz üstökű, levágott fejét
ó, a Rila hányat fölvetett!
Fáklyafők, a magas Naphoz szítók,
súlyos vízfüst köröttük lebeg.

Fakasztották szikrádzó kövek;
hajuk csóvás, arcuk vak üreg —
hamuvarkocs-csigáik forognak,
főnnakadnak bugyborgó szemek.

Oldalt nézvést: bús kérdőjelek,
szemből: bős felkiáltójelek —
örvény-nyakon lökődtek föl égnek,
rajtuk kérdő, kiáltó fejek.

Horgadnának vissza — nem lehet,
szót sem szólnak — ők a felelet;
ó, hogy hányat görgetett a Rila
szájtalan is üvöltő fejét!

Mélyből bukkant fej-kisértetek,
zúg visszhangzó vádjuk — értetek!
Örök őrszem fönt az ős monasztír,
lent a Rila vad múlttal siet...

Búcsútlanul

A láng-kaszabolta mezők,
sívó homokon süket izzás.
Ott állsz valahol, hamufényben.
(Túl hirtelen esteledik ránk.)

Ott vársz. Zsugorogva tapad
bőrödre az éjszaka hámja.
Üres ég forog és csavaroz le
a földbe, a rög-kalodába.

Sínpáron a hold varrata;
szemedben a könnytelen urnák.
Begyógyul a csendtől a szád, de
árok hujjoghatja a hurrát.

Kifakadnak a régi hegek!
Az új sebek — elvarasodnak...
A csikket a porba pöccinted:
kőrmödre ne égjen a holnap!